

A szénbányaigazgató vizet kér az állatoknak

Önzetlen harc a lovak szomjúsága, a kutyák kínja és a macskaevők ellen

(Saját tudóstíróktól.) A világ legfurcsább szövegű plakátja forró kánikulában jelent meg a budapesti hirdetőszlopokon.) A főváros hirdetőirodája a nemes célra tekintettel 600 darabot ragasztott ki annyiért, amennyibe 300 darab kiragasztása kerül.) A plakát szövege a következő:

Egy ember, aki állatvédő egyesület

Amikor az újságíró elindult, hogy részleteket tudjon meg a világ legkülönösebb plakátjáról, először azt kellett megállapítania, hogy a valóság a szövegnek el-
lentmond.

A plakátban megszóvegezett kétségbeesett könyörgés szerzője ugyanis — egy szénbányaigazgató. Nem pedig a lovak, kutyák, macskák, marhák, szamarak, kecskék, juhok, disznók, baromfiak, galambok vagy kanárik.

Az igazgató úr évek óta foglalkozik gyakorlati állatvédelemmel, önzetlenül, fáradhatatlanul és lelkesedéssel. Irodájában két külön alkalmazottat tart, akiknek egyetlen feladata, hogy az állatvédelemmel kapcsolatos levelezést elintézzék, a kartotékokat rendben tartásuk és segítsék a szénbányaigazgatót munkájában, aki a szó szoros értelmében egy egész állatvédő egyesületet testesít meg.

Sőt, tegyük hozzá, jóval tevékenyebb.

Adatgyűjtés a lovak szomjúságáról

Legutóbb például, a legmelegebb kánikulai napokon, amikor befejezte délelőtti munkáját, nyakába vette a várost. Autóját otthon kellett hagynia, a dolog természeté miatt.

Ahol csak fogatolt kocsit látott állni a házak előtt, mindenütt megkereste a kocsist és megkérdezte, hogy lovait napjában hányszor itatja. A válaszokról pontos feljegyzéseket készített. A feljegyzéseket otthon irodaszemélyzete dolgozta fel.

(Az adatok igen szépen gyűltek, mert a város éppen lihegve várta a bérnegyedek és igen jelentős hányada lakást változtatott. A költözők legelőbb lovaskocsin szállították díszes kredencéit és megvakult tükréit egyik lakásból a másikba.)

A magagyűjtötte adatokból az igazgató elszomo-

rodva állapította meg, hogy a fővárosi lovak iszonyúan szomjaznak.

Könyvtárában utánanézett, hogy kánikulában átlag mennyi egy ló napi vízszükséglete és úgy látta, hogy ennek a mennyiségnek a házak előtt ácsorgó, uccákon vándorló igáslovak csak egész kis töredékét kapják.

Aztán tovább kutatott és rájött arra, hogy a többi háziállatok is szomjaznak a fővárosban. Külön kimutatta ezt, papíron, a kutyákról, macskákról, kanárikról és galambokról.

A plakát kiadásához, mint mondja, a döntő impulzust akkor kapta, amikor azt olvasta, hogy a főváros lakossága egy forró napon háromszázezer liter vizet fogyasztott.

„... megváltás, ha lebunkózzák...”

Emelt hangon mondja a legtevékenyebb magyar állatbarát múzeumkörúti lakásán:

— És nemcsak a víz, kérem! Nemcsak a szomjúság győztri az állatokat, hanem az emberek is.

Saját bevallása szerint éppen az embereknek az állatokkal szemben tanúsított bánásmódja tette őt állatvédő. Leghűségesebb háziállatainkkal ugyanis a legtöbb esetben nagyon kegyetlenül bántanak.

Összességében, szinte panaszosan folytatja:

— Kövessük csak egy szegény kóborkutya útját. Attól a pillanattól kezdve, hogy elveszti a gazdáját, vagy egyébként az uccára kerül, — elveszett. Még megváltás számára, ha a sintérek fogják el. Mert azok legelőbb lebunkózzák. De állítom, hogy a főváros területén egész tömeg ember él a kóbor kutyák összefogdosásából, kutyalopásból. Ezek a lelkiismeretlen emberek aztán a klinikákra viszik az állatokat, ahol fillérékért értékesítik őket.

— Minden tisztelem azoké a tudományos kísérleteké, amelyek a klinikán folynak. Kérdem azonban, szükség van-e arra, hogy fiatal orvostanhallgatók azzal töltseik idejüket, hogy az élveboncolt kutyák szivdobogását tanulmányozzák? Állítom, hogy ezeknek az élveboncolásoknak vajmi kevés szerepe van az orvostudomány haladásában.

Ezzel kapcsolatban arról beszél még az igazgató, hogy mióta figyelemmel kíséri az állatok sorsát, egész élete és minden szabad ideje egyetlen küzdelem ennek a legtöbb esetben nagyon kegyetlen sorsnak enyhítéséért.

Az adóhivatal és a kutyafarm

Cikkeket, tanulmányokat, röpiratokat írt, beszédeket, vitaesteket rendezett az állatvédelem érdekében.

Nevét lassanként megismerték és azóta nem múlik el nap, hogy néhány kóbor kutyát ne hoznának hozzá.

Az igazgató ezeket a kutyákat először saját házában helyezte el, Budapest környékén. Itt etette, gondozta, ápoltatta az állatokat. Amelyik beteg volt, azt gyógyította is.

A kutyamenhely lakói gyakran változtak. A régiéket a szénbányaigazgató lelkes állatbarátoknak adta ajándékba és a régi helyébe lelkes állatbarátok új kóborkutyákat hoztak. Így ment ez hosszabb ideig.

Egyszer azonban az igazgatót feljelentették az adóhivatalnál ebadóeltitkolás miatt.

Az adóhivatal szabályszerűen lenyomoztatta a feljelentést. Megállapították, hogy a megjelölt házban tényleg egész kutyafarm van és a kutyák után adót senki sem fizet. Súlyos bírságot rótt ki az igazgatóra.

— Jelentős összeget kellett fizetnem — mondja erről.

— És ezzel feloszlott a kutyamenhely?

— Szó sincs róla. Az ember úgy segít magán, ahogy tud. Most már nem tartok ott kutyákat, de viszont minden maradt a régi. Megmondom őszintén: úgy segítettem a dolgon, hogy hozzám behozott kutyákat most egyenként, szegény családoknál helyezem el, akiknek természetesen fizetek a kutyatartásért.

*

(Főként ez az új rendszer teszi szükségessé azt az adminisztrációt, melyről már volt szó. Az egyes kóbor kutyákról az igazgató irodájában két tisztviselő kartotékokat készít, pontosan feljegyznek minden adatot. Ha azután valaki jelentkezik kutyáért, mingyárt részletes felvilágosítást kaphat. Felvilágosítást kap is mindenki, de kutyát csak az, aki ellen nincs kifogás állatvédelmi szempontból. Az igazgató ugyanis minden jelentkezőt lenyomoztat és csak annak ad ajándékba kutyát, aki azt valóban megérdemli.)

Hadüzenet

a pestkörnyéki macskaevőknek

Körülbelül ez a lényege annak a gyakorlati állatvédelemnek, amellyel a lelkes igazgató a kóbor kutyák szárait juttatta fedél alá, jó helyre.

Egyidejűleg azonban az állatvédelem más formával is foglalkozik.

Igy például pontosan utánajárt annak, hogy a pestkörnyéki városok szegénynegyedeiben kik azok, akik macskát esznek vagy macskahúst hoznak forgalomba.

A tettesek ellen illetékes helyen több mint száz esetben tett feljelentést. Keserűen jegyzi meg ezzel kapcsolatban, hogyha például valaki elveszti a botját, egész rendőri apparátus áll kívánságára munkába, a macskaevőket viszont legfeljebb 5 pengőre büntetik.

— Mindez azért van, — magyarázza — mert elavult az állatvédelmi törvényünk. Több mint 60 éves ez a törvény és benne az állatszeretnek úgyszólván nyomát sem lehet felfedezni. Ennek a törvénynek majd minden mondatában ugyanaz az ige szerepel: *kiirtandó*, *aki kell irtani*, *kiirtani*. Elavult az ebszabályrendeletünk is, hiszen több már, mint 37 éves.

Elmondja még, hogy a földművelésügyi minisztériumban most áll kiadás előtt az új ebszabályrendelet, amely már modern szellemben készült. Minden remény megvan arra, hogyha ez a rendelet megjelenik, sokat javul a kutyák sorsa.

(— De mi lesz a macskákkal, kandikkal, galambokkal és a többi állattal? — kérdezi, mintegy önmagától.)

Csökken az ebadó, de mi lesz szegény farkaskutyákkal?

Majd így folytatja:

— Ennek az új rendeletnek van több helyes rendelkezése, de van egy iróztatós szakasza.

A rendelet ugyanis, minden kutyatulajdonos öröme, lényegesen mérsékli az ebadót. Az eddigi évi 36 pengő helyett csak 15 pengőt kell majd a tervek szerint fizetni.

Ezzel szemben a farkaskutyák és mindazon ebek adóját, melyek korcs farkaskutyáknak tekinthetők, 2 pengőről 25 pengőre emeli fel a rendelet. Ez a rendelkezés, az igazgató szerint, azt jelenti, hogy az országban valóságos farkaskutyairtas fog elkövetkezni.

— Azért vették be ezt a szakaszt a rendeletbe, mondja, mert a farkaskutyák állítólag úzik a vadat. De itt van nálam a nagy nyugati államok hivatalos kutyatenyésztő egyesületeinek egybehangzó véleménye, amely szerint minden éhes kutya úzi a vadat. Eppen ezért embertelenség volna éppen a farkaskutyákat halálra ítélni.

— Nem tudom pontosan, — teszi hozzá — hogy mennyi farkaskutya van az országban. De az illetékes urak majd megtudják, hogy mennyi farkaskutyatulajdonos van, ha elemi erővel feltörő tiltakozásuk hozzájuk eljut.

Nehéz dolog manapság állatvédőnek lenni

Végül azt kérdeztük az igazgató úrtól, hogy mennyit költ állatvédelemre.

Összeget nem mondott, de bevallotta, hogy nagyon sokat. Úgyszólván minden felesleges pénzét. Támadják is emiatt éppen eleget.

— Az emberek irigyek az állatokra, — állítja. — Nem képesek megérteni, hogy annak a szerencsétlen négy lábúnak is kell, aki a segítségére siessen. Az ember tud panaszkodni, végeredényben minden szegény emberen segítünk, de az állatok nem mondhatják el senkinek panaszukat.

Körülnéz irodájában és még ezeket mondja:

— Bizony, nehéz dolog manapság állatvédőnek lenni. Szinte naponként kapom a fenyegető, szemrehányó leveleket, hogy miért nem inkább az embereknek segítünk. Legtöbb esetben ezek a levelek minősíthetetlenül gorombák és ami a legérdekesebb, gyakran némi névtelenek, hanem teljes név- és címaláírással érkeznek hozzám.

— Válaszolni szokott!

— Soha. Nem volna semmi értelme. Nem mondom, pillanatnyilag bánatnak ezek a szörnyen igazságtalan támadások. De aztán mikor behoznak hozzám egy-egy szerencsétlen, agyonkínzott állatot, amely már nyűszörögni is alig tud és én gondozás alá vétetem: ilyenkor annak a kutyának tekintete minden támadásért kárpótol.

Konkoly Kálmán